

Η 21^η Δεκεμβρίου 2012 και η φύση της πραγματικότητας :

Οι νέες επιστήμες αποκαλύπτουν την κρυμμένη εικόνα.

- Μια διεπιστημονική προσέγγιση για τα δεινά μας -

Ιωάννης Αναστασίου, Ph.D.

(Άρθρο στο περιοδικό ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ, τεύχος 205, Νοέμβριος 2012)

Οι καιροί πιέζουν

Αυτό το άρθρο αποτελεί το τρίτο μέρος μιας τρίπτυχης παρουσίασης στο Τρίτο Μάτι (Nos 190 και 193) των βασικών αρχών του σύμπαντος και της ζωής μέσα από τις τελευταίες καινοτόμες επιστημονικές ανακαλύψεις. Στόχος του είναι η εφαρμογή των αρχών αυτών στην καθημερινή μας ζωή που ταλαντεύεται άσχημα στις σημερινές κρίσεις, τόσο προσωπικές, όσο και συλλογικές.

Το παρόν άρθρο πηγαίνει μακρύτερα από τα προηγούμενα, πάλι μέσα από αναμφισβήτητες επιστημονικές ανακαλύψεις, εξετάζοντας την φύση της ίδιας της πραγματικότητας που βιώνει ο καθένας μας, παραθέτοντας τα παράδοξα της υπόστασής μας. Η περίφημη ημερομηνία της 21ης Δεκεμβρίου 2012, προερχόμενη από μια επιγραφή των Μάγιας, καταφθάνει σε λίγες εβδομάδες και αντιπροσωπεύει ένα σημείο σύγκλισης, μία ευκαιρία παρουσίασης και ανάσυρσης των διαφόρων πέπλων που μας κρύβουν την πραγματικότητα.

Οι κρίσεις σε όλα τα επίπεδα και ιδίως βασικές αρνητικές εξελίξεις στην πατρίδα μας σήμερα, μας υποχρεώνουν να πάμε επιτέλους σε θεμελιώδεις αναρωτήσεις και όχι σε αντανάκλαστικά αντιδράσεων κάθε είδους : Τι συμβαίνει στην ουσία με τους εαυτούς μας και γύρω από μας ; Τι είμαστε αληθινά, τι νομίζουμε ότι είμαστε, γιατί το νομίζουμε και πόσο απέχει από την αλήθεια ; Το να νομίζουμε κάτι όμως είναι προϊόν σκέψεων. Μήπως και αυτές δεν είναι αυτό που πιστεύαμε ; Είμαστε μόνο εμείς πίσω από αυτές ; Αν όχι, τότε τι άλλο υπάρχει και ποιά επιτέλους θα μπορούσε να είναι το σημείο αναφοράς για την αλήθεια ; Έχουμε πρόσβαση σε αυτό ; Ποια είναι η πραγματική δυναμική στο επίπεδο της υφής και ποιος ο ιδιαίτερος ρόλος της Ελλάδας, αν υπάρχει ; Και άλλες πολλές παρόμοιες αναρωτήσεις. Είναι επείγον να καταπιαστούμε με αυτές τις ανησυχίες και να απαντήσουμε σωστά, επιστημονικά και αποδεικτικά.

Θα ανακαλύψουμε, προοδευτικά στις επόμενες σελίδες, μια παλιά, ξεχασμένη στις μέρες μας αλήθεια : η απελευθέρωσή μας από τα σημερινά δεσμά, που είναι πρώτα απ' όλα προσωπικά αυτό-δεσμά, θα έρθει από την συνειδητοποίηση του καθενός μας για τον ρόλο μας και τις ικανότητές μας, δηλαδή την ταυτότητά μας. Θα ανακαλύψουμε μια διαδικασία που ξεπερνά τα σύνορα του εαυτού μας και συνδέεται γενικότερα με την φύση της αντίληψης που έχουμε εμείς, τα έλλογα όντα στον πλανήτη Γη. Όσο το δυνατόν περισσότερα μέλη του όλου θα πρέπει να επιτύχουν σημαντική και πρακτική εξέλιξη στην συνειδητοποίησή τους για τον τρόπο που έχουμε προβλεφθεί από την ίδια την Δημιουργία. Οι δυνάμεις που αναδύονται μέσα μας από αυτήν την προσπάθεια, και η αντανάκλαση του μοντέλου που θα δημιουργηθεί προς όφελος όλου του συστήματος από μια τέτοια διαδικασία, δεν έχουν όρια. Η όλη φιλολογία για το περίφημο 21/12/2012 θα εμφανισθεί τότε σαν ένα κερασάκι στο γλυκό αυτής την συνειδητοποίησης.

Τίποτα δεν είναι τυχαίο – όλα λοιπόν έχουν ένα νόημα που μας περιμένει

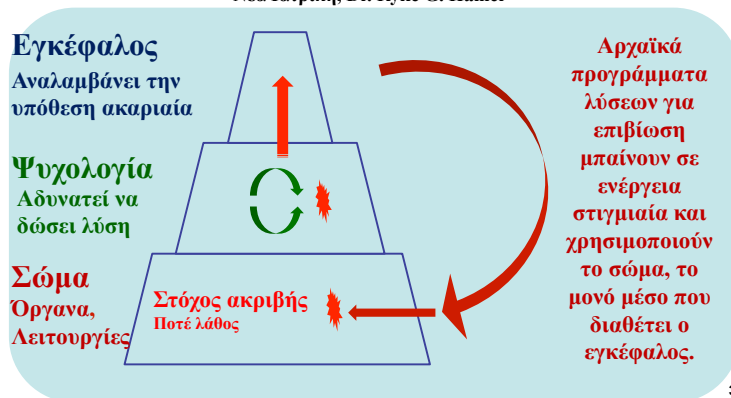
Στα προηγούμενα άρθρα παρουσιάσθηκαν καινοτόμες επιστημονικές γνώσεις που αλλάζουν δραστικά την εικόνα που είχαμε μέχρι τώρα για την ζωή, την υγεία, και γενικά τα διάφορα προβλήματά μας, αλλά και για την ίδια την υπόσταση μας. Οι γνώσεις αυτές είναι περίτρανα αποδεδειγμένες, χωρίς να αντιπροσωπεύουν όμως ακόμη την επίσημη θέση του καθιερωμένου συστήματος, όπως συμβαίνει συχνά με καινοτόμες γνώσεις στις καμπές της ανθρώπινης εξέλιξης. Θα ξαναδοθούν παρακάτω οι γενικές γραμμές, απαραίτητες για μια αυτάρκη ανάγνωση του άρθρου.

Ο Δρ. Hamer με την Νέα Ιατρική του, και πολλοί άλλοι που εργάσθηκαν ως επί το πλείστο πάνω στα γόνιμα χνάρια του αλλά και παράλληλα μ' αυτόν, αποδεικνύουν ότι η εξέλιξη των ειδών για την επιβίωση έγινε σμιλεύοντας μια απόλυτα απαραίτητη ενότητα μεταξύ σώματος – ψυχολογίας - εγκεφάλου. Η ερμηνεία μας για την πραγματικότητα προκαλεί αντιδράσεις μέσα μας που παίρνουν την μορφή μιας ψυχολογικής χροιάς. Για παράδειγμα, μια κατάσταση που ερμηνεύθηκε σαν απειλή για την ζωή μας μπορεί να μετατραπεί στιγμιαία σε φόβο θανάτου.

Όταν το πρόβλημα - στρες ξεπερνάει τα όρια του επιτρεπού για το σύστημα μας, ο εγκέφαλος αναλαμβάνει να κατευθύνει την επίλυση του προβλήματος προς ένα πολύ συγκεκριμένο όργανο που αντιστοιχεί επακριβώς στην χροιά του στρες. Στο παράδειγμά μας θα είναι οι κυψέλες των πνευμόνων, **σύμβολο** ζωής-θανάτου στην εξέλιξη των ειδών, που θα λάβουν την διαταγή να λειτουργήσουν διαφορετικά, δημιουργώντας περισσότερα κύτταρα (καρκίνος των πνευμόνων) για την προμήθεια περισσότερου οξυγόνου που (συμβολικά) λείπει.

Το ψυχολογικό στρες = ερμηνεία μας της πραγματικότητας, γίνεται βιολογικό

Νέα Ιατρική, Dr. Ryke G. Hamer

34

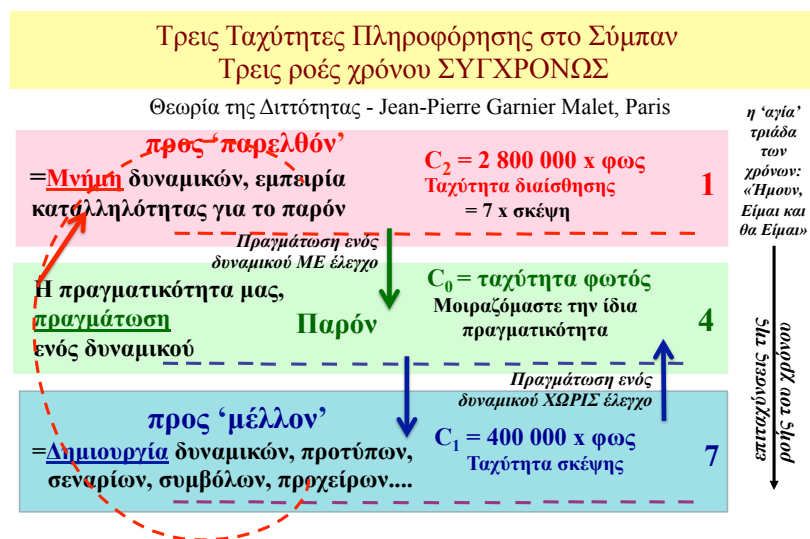
Όταν το πρόβλημα επιλυθεί με κάποιο τρόπο, π.χ. πραγματικό (η κατάσταση αλλάζει), η ψυχολογική (συνειδητοποίηση πως η ερμηνεία-φόβος μας ήταν αβάσιμη) διατάζει την επαναφορά των κυττάρων στην πρότερη κανονική λειτουργία τους και την συμπαράσταση των μικρό-οργανισμών του σώματος ή έξω από αυτόν (στην περίπτωση μας τους βακίλους του Κώχ) που θα επανορθώσουν όλες τις ζημιές. Αυτή η φυσιολογική αντίδραση-ίαση του οργανισμού προκαλεί συνήθως έντονα σωματικά φαινόμενα που εκλαμβάνονται σαν πραγματική ασθένεια (φυματίωση στο παράδειγμά μας) και αντιμετωπίζεται μέσα στην άγνοιά μας σαν τέτοια. Περισσότερες από τις μισές « ασθένειές » μας είναι εκφράσεις ίασης !

Τα σημεία από τα οποία προέρχεται η εκάστοτε διαταγή του εγκεφάλου προς τα όργανα είναι προγραμματισμένα στον εγκέφαλο εδώ και εκατομμύρια χρόνια και μπορούν να

παρατηρηθούν με ηλεκτρονικό σαρωτή (scanner). Κάθε όργανο αντιστοιχεί σε συγκεκριμένες ερμηνείες-χροιές στρες και τα ίχνη αυτά υπάρχουν στο ίδιο σημείο του εγκεφάλου για όλους τους ανθρώπους. Έτσι μια πλήρης χαρτογράφηση έγινε δυνατή μεταξύ 1) των ψυχολογικών χροιών των στρες μας, 2) των οργάνων που υποφέρουν και 3) των σημείων στον εγκέφαλο που διατάζουν, το καθένα τους ένα συγκεκριμένο όργανο, να λειτουργήσει διαφορετικά.

Τα παραπάνω έχουν αποδειχθεί χωρίς εξαίρεση για κάθε ασθένεια και κάθε ασθενή, συνιστούν πια νόμο της φύσης, και φαίνονται αρκετά λογικά για να τα δεχτούμε. Υπάρχουν όμως και άλλες επιστημονικές διαπιστώσεις που μας ξαφνιάζουν περισσότερο, όπως η επιρροή στρες των γονικών σκέψεων στο έμβρυο που κυοφορείται (ξεκίνημα ασθένειας όπως και επαναφορά ίασης) καθώς και η επιρροή στην υγεία μας των ψυχολογικών δραμάτων που έζησαν οι πρόγονοι μας. Επίσης τα δυστυχήματα της ζωής και οι περιοδικές επαναλήψεις των αποτελούν μέρος της ίδιας διαδικασίας διάχυσης συγκεκριμένου υπερβολικού στρες. Όπως παραπάνω με τα άυλα πρότυπά μας (δηλαδή οι ερμηνείες μας για το πως θα έπρεπε να είναι ο κόσμος) έτσι και οι άυλες σκέψεις των άλλων, και μάλιστα πέρα από τον χρόνο της δικής μας ζωής, επηρεάζουν την ύλη μας ! Πως είναι δυνατόν κάτι τέτοιο ; Και ιδίως, πού φωλιάζουν και μας περιμένουν επανειλημμένα αυτές οι μνήμες και τι τους δίνει αυτή την δύναμη ;

Την απάντηση ήρθαν να μας δώσουν καινοτόμες ιδέες στην Φυσική, και πιο συγκεκριμένα η θεωρία της Διττότητας του χρόνου και του χώρου που διατυπώθηκε από τον Γάλλο Φυσικό Δρ. Garnier Malet με επιστημονικές δημοσιεύσεις από το 1996. Αποδεικνύεται πως η έννοια του Χρόνου αποτελεί τον πέπλο μυστηρίου όλων των εποχών για την Δημιουργία, κάτι γνωστό από την αρχαιότητα, αρκεί να διαβάσουμε τον *Τίμαιο* του Πλάτωνα.

Η θεωρία αυτή πιστοποιεί πως είμαστε φυλακισμένοι στο βιολογικό όριο της αντίληψής μας για την ροή του χρόνου (24 εικόνες / δευτ.) που καθορίζει την δική μας πραγματικότητα, το « τώρα » μας. Δεν είναι όμως η μοναδική. Μεταξύ των αντιληπτών στιγμών υπάρχουν απειροελάχιστα ανοίγματα χρόνου, μη αντιληπτά από το συνειδητό μας μέρος, αλλά αντιληπτά από το υποσυνείδητο, και επιτρέπουν στο αιθερικό μας σώμα να επισκεφθεί μια άλλη πραγματικότητα, όπου ο χρόνος κυλά πολύ πιο γρήγορα, **συγχρόνως** με τον δικό μας. Στην ουσία ένας χώρος όπου οι παρατηρητές έχουν διαφορετική αντίληψη του χρόνου απ' ότι εμείς. Δηλαδή η φυσιολογική πυκνότητα πράξεων εκεί είναι απείρως μεγαλύτερη από την δική μας (αλλά βιώνεται σαν κανονική για τους εκεί παρατηρητές) και έτσι σε μια ανεπαίσθητη για μας στιγμή, ένα άνοιγμα χρόνου, εκεί μπορούν να γίνουν πολλά. Θα το ονομάσουμε καταχρηστικά « μέλλον » διότι οι σκέψεις μας δημιουργούν εκεί διάφορα

μελλοντικά δυναμικά, δοκιμάζονται δηλαδή πολλά πιθανά σενάρια-πρότυπα χάρη στην άλλη, ταχύτερη ροή χρόνου, πριν ένα από αυτά βιωθεί στην δική μας, στο παρόν μας.

Η πληροφορία για το ποιο σενάριο θα έπρεπε να βιωθεί επιστρέφει σε μας μέσα από τα ανοίγματα χρόνου, πριν συνειδητοποιήσουμε καν ότι έγινε μια τέτοια διεργασία, και αυτό τεκμηριώθηκε πειραματικά. Κάτι μέσα μας «γνωρίζει» την κατάσταση πριν αυτή αναδυθεί σαν σκέψη στο συνειδητό μας μέρος! Η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των δύο πραγματικοτήτων γίνεται με το αιθερικό μας σώμα, την κυματική μορφή του υλικού μας σώματος, χάρη στην ασύλληπτη ταχύτητα 400 000 **φορές** την ταχύτητα του φωτός, που αποτελεί λοιπόν και την ταχύτητα της σκέψης.

Τα περιέργα όμως δεν σταματούν εδώ. Με την προσέγγιση αυτή, η ίδια η δική μας πραγματικότητα εξελίσσεται με την σειρά της σε ανοίγματα χρόνου μιας άλλης, όπου ο χρόνος κυλά πολύ πιο αργά, αλλά **συγχρόνως** με την δική μας! Σε αυτήν την άλλη πραγματικότητα υπάρχει κάτι που γνωρίζει το κάλλιστο σενάριο που θα έπρεπε να βιώσουμε στο παρόν χάρη στην εμπειρία του παρελθόντος και έτσι θα την ονομάσουμε καταχρηστικά «παρελθόν». Το ιδανικό θα ήταν να μας πληροφορούσε αυτόματα για το τι ακριβώς θα έπρεπε να βιώσουμε αφού έκανε την διαλογή ανάμεσα στα πολλά - εν δυνάμει ακόμη σενάρια - που δημιουργούμε συνεχώς για το κάθε τι στο «μέλλον».

Αυτό ακριβώς γίνεται και μάλιστα με μια ταχύτητα 7 φορές ακόμη μεγαλύτερη από την προηγούμενη (2 800 000 **φορές** η ταχύτητα του φωτός!), που αποτελεί επίσης και την ταχύτητα της διαίσθησης, της «πρώτης σταγόνας» που περνά από μέσα μας για το κάθε τι, μιας διαίσθησης της οποίας ο μηχανισμός αποδεικνύεται έτσι και επιστημονικά. Αυτό που εξελίσσεται στο «παρελθόν» κατέχει λοιπόν την σύνθεση της ζωής μας και είναι μια διττή πτυχή του εαυτού μας, ο ανώτερος εαυτός των παραδόσεων, τα δαιμόνιο του Σωκράτη, η πηγή της διαίσθησης, ο Εαυτός - πυρήνας του ψυχικού μας συστήματος κατά τον Jung, κτλ. Δεν είμαστε λοιπόν μόνοι.

Το καταπληκτικό μ' αυτήν την προσέγγιση είναι ότι η ύπαρξη διττού εαυτού είναι απαραίτητη για το κάθε τι και επομένως νόμος της Δημιουργίας. Από τα στοιχειώδη σώματα (το ηλεκτρόνιο εξελίσσεται παράλληλα με το ποζιτρόνιο του) μέχρι τα αστέρια και τους γαλαξίες που είναι διττά. Ο λόγος φαίνεται τελικά να είναι λειτουργικός για οποιαδήποτε εξέλιξη στο σύμπαν. Τίποτα λοιπόν δεν μπορεί να υπάρξει, να βιώσει δηλαδή μια πραγματικότητα σε ένα χώρο και ένα χρόνο, να ξεπεράσει τα εμπόδια της ζωής του, χωρίς την ανάγκη πολλών πειραμάτων - προτύπων - εν δυνάμει δηλαδή σεναρίων, και την μετέπειτα διαλογή τους χάρη στην εμπειρία.

Χρειάζονται λοιπόν, σε κάθε επίπεδο, δύο υποστάσεις για την ίδια συμπαντική ύπαρξη: 1) μία που βιώνει τις εμπειρίες και αναλύει τις καταστάσεις στις λεπτομέρειές τους: εμείς δηλαδή στο παρόν με αποστολή ανάλυσης - δράσης (ανά-θ-ρωπος, σύμφωνα πάντα με τον Δρ. Garnier Malet, δηλαδή το πρόχειρο {ρωπός} που κοιτάζει προς τα επάνω), και 2) απαραίτητα μια διττή υπόσταση της ίδιας ύπαρξης που κατέχει τις ίδιες ερωτήσεις, περιμένει απαντήσεις μέσα από την γρήγορη δράση μας, και έχει αποστολή σύνθεσης - επίβλεψης πάνω στην ουσία, στον σκοπό, στο νόημα των δυναμικών που διασχίζουμε και βιώνουμε στην ύλη. Και αυτό αποδεικνύεται μαθηματικά, χωρίς καμία θρησκευτικότητα ή μυστικισμό.

Αρχίζουμε λοιπόν να κατανοούμε την θεμελιώδη διαδικασία της Δημιουργίας, τον απλό φυσικό νόμο, ότι τίποτα δεν επιτρέπεται να βιωθεί, άρα να υπάρξει στο «καθαρό», εάν δεν δημιουργηθούν πρώτα «πρόχειρα», δηλαδή πρότυπα - μοντέλα - σενάρια - δυναμικά - σύμβολα, ενώ θα έπρεπε ιδανικά να γίνεται κάθε φορά διαλογή καταλληλότητά τους πριν εμφανισθούν στην πραγματικότητά μας. Τα δυναμικά αυτά είναι δημιουργήματα σε άλλη ροή χρόνου των σκέψεων και προθέσεων του καθενός, αλλά προσβάσιμα από όλη την

ανθρωπότητα. Επομένως μεταφέρουν και την υπευθυνότητα μας για την ποιότητά τους λόγω των επιπτώσεων τους στους άλλους.

Η δημιουργία παρόμοιων δυναμικών από τους πολλούς, μετατρέπεται σε συλλογικό δυναμικό, συντονιζόμενο με τον καθένα μας με ιδιαίτερο, προσωπικό τρόπο και ιλιγγιώδεις ταχύτητες. Εκεί λοιπόν, εκτός δικού μας χώρου και χρόνου, φωλιάζουν τα σύμβολα, τα πρότυπα, οι μύθοι, οι μνήμες, κτλ. και ότι άυλο φαίνεται να επηρεάζει την ζωή μας. Εκεί πρέπει να αναζητηθεί η τεράστια σημασία τους, και όχι μέσα στους εγκεφάλους μας που « απλώς » επεξεργάζονται τα σήματα. Πάντα και όπου να πάμε δονούμαστε με αυτά τα άυλα δυναμικά-σύμβολα-πρότυπα σαν να ήταν μέσα μας.

Θα μπορούσαμε έτσι τώρα να προχωρήσουμε στο κυρίως θέμα της φύσης της πραγματικότητας και των προβλημάτων μας.

Το άυλο κατευθύνει το υλικό – η ύλη ακολουθεί το πνεύμα

Βιώνουμε τις άυλες ερμηνείες μας για την πραγματικότητα που μπορεί έτσι να αλλάξει

Έχουμε τώρα τις νέες επιστημονικές αποδείξεις πως όχι μόνο οι ασθένειες, αλλά και ότι μας συμβαίνει δεν είναι τυχαίο. Επομένως το κάθε τι έχει κάποιο νόημα για μας και θα έπρεπε να το ψάξουμε στις άυλες ερμηνείες μας για τον κόσμο και τον εαυτό μας. Στην ουσία πρόκειται για συμπεράσματά μας, για πρότυπά μας « πως θα έπρεπε να είναι ο κόσμος » ώστε να είμαστε καλά, τα προγράμματα δηλαδή που μας κατευθύνουν εν αγνοία μας, διότι τα θεωρούμε ελεύθερη βούληση. Συγχρόνως όμως, τα σενάρια που βιώνουμε δεν είναι υποχρεωτικό να συμβούν σαν πεπρωμένο σκαλισμένο στο μάρμαρο, αλλά μπορούν να αλλάξουν με την συνειδητοποίησή μας ότι πρόκειται για ερμηνείες μας και όχι για την απόλυτη αλήθεια. Τότε μόνο εξασκείται πραγματικά η ελεύθερη βούλησή μας αλλάζοντας τις ερμηνείες μας για τον κόσμο και τον εαυτό μας. Παίρνουμε την τύχη στα χέρια μας.

Το τοπίο όμως που εμφανίζεται έτσι μπροστά μας φαίνεται φανταστικό, δύσκολο να το δεχτούμε : Τίποτα το τυχαίο, άυλες ερμηνείες οι πηγές των προβλημάτων, άυλα δυναμικά που δημιουργούνται με τις άυλες σκέψεις μας σε άλλη μη αντιληπτή ροή χρόνου και επικοινωνούν μαζί μας χάρη στο άυλο αιθερικό μας σώμα και με ασύλληπτες ταχύτητες, επιρροή και υπευθυνότητα μας στην ζωή και των άλλων που δεν γνωρίζουμε καν ! Αλλά και οι άυλες σκέψεις μας που παίζουν καθοριστικό ρόλο αναδεύουν μέσα μας πριν καν τις συνειδητοποιήσουμε !

Μήπως είναι υπερβολικά όλα αυτά, ένα μείγμα αληθειών και φαντασίας ; Διότι διαφορετικά έχουμε σοβαρό πρόβλημα με αυτό που θεωρούσαμε μέχρι τώρα πραγματικότητα, αλλά και με την ίδια την υπόστασή μας, την ταυτότητά μας.

Εξετάζοντας στην συνέχεια την όλη εικόνα των γνώσεων που υπάρχουν θα αντιληφθούμε πως όλα αυτά δεν είναι καθόλου υπερβολικά αλλά τρόπος λειτουργίας της Ζωής και του Σύμπαντος, δηλαδή της Δημιουργίας. Εκεί όμως θα βρεθούν και τα μέσα για την επανάκτηση του πραγματικής ταυτότητάς μας και της ισορροπίας μας.

Γνωρίζουμε από την αρχαιότητα ότι η πραγματικότητα που βιώνουμε δεν είναι, και δεν μπορεί να είναι η απόλυτη αλήθεια, π.χ. :

«... Όλα είναι σύμβαση...στην πραγματικότητα τα άτομα και το κενό...κομμένοι από την δυνατότητα να γνωρίσουμε την πραγματικότητα...γνωρίζουμε αυτό που επηρεάζει το σώμα μέσω των αισθήσεων.... » Δημόκριτος

« .....ο αγαθός Δημιουργός δεν έκανε τον κόσμο σύμφωνα με εκείνο που γεννήθηκε αλλά με πρότυπο το αιώνιο και αμετάβλητο που γίνεται αντιληπτό από την λογική και την σκέψη. Τότε αναγκαστικά αυτός ο κόσμος πρέπει να είναι εικόνα κάποιου άλλου.....και.....έτσι οι

συλλογισμοί που εξηγούν εκείνο που δημιουργήθηκε με πρότυπο το αιώνιο και αποτελεί εικόνα του, πρέπει να είναι πιθανοφανείς και ανάλογοι με τους πρώτους, αφού όποια σχέση υπάρχει ανάμεσα στην γένεση και στην ουσία η ίδια υπάρχει ανάμεσα στην πίστη και στην αλήθεια..... » Πλάτων, *Τίμαιος* - 29 a,b,c

Τα βασικά εργαλεία του ορθολογισμού και των αποδείξεων, η Λογική και τα Μαθηματικά, είναι συνυφασμένα με την ανθρώπινη φύση μας και δεν μπορούμε να τα παρατηρήσουμε κάπου έξω από εμάς σαν ανεξάρτητες δομές ώστε να κάνουμε πειράματα και να αποδείξουμε την ορθότητά τους. Άρα βρίσκονται στον χώρο ύπαρξης μετά την Φυσική, δηλαδή την Μεταφυσική. Η Λογική λοιπόν, τρόπος αντίληψης του Κόσμου, είναι στην ουσία Μεταφυσική, ενώ τα Μαθηματικά αποτελούν την μεταφυσική δομή του Κόσμου. Η λογική είναι ο Λόγος, ακρογωνιαίος λίθος της Δημιουργίας που λειτουργεί με την θεωρία των αριθμών, όπως γνώριζε και ο Πυθαγόρας. Υπάρχουν δηλαδή στο Κόσμο περισσότερα από αυτά που μπορούν να κατανοήσουν οι επιστήμες και η φιλοσοφία.

Αποδεικνύεται μαθηματικά, αποκλειστικά με τις αρχές της λογικής (καθ. Δρ. Α. Νασίκας) ότι ο *λόγος* με τον οποίο επικοινωνούμε εισάγει υποχρεωτικά αντιφάσεις αλλά τον χρησιμοποιούμε αποδεχόμενοι τις κάποιες αλλοιώσεις σε αυτά που ανταλλάσσουμε, και άρα δεν μπορεί να μας εκφράσει με ακρίβεια. Για να αποφύγουμε τις αντιφάσεις, οδηγούμαστε στην σιωπή. Γι' αυτόν τον ερευνητή "*Η αλήθεια έχει μία ιερότητα που διαταράσσεται όταν διατυπώνεται.*" Αυτό μας θυμίζει τις διάφορες παραδόσεις πάνω στην αξία της σιωπής, πέρα από τις λέξεις και τις σκέψεις, προκειμένου να αντιληφθούμε τι συμβαίνει βαθιά μέσα μας.

Η Κβαντομηχανική, το πεδίο Φυσικής που εξετάζει τον μικρόκοσμο των στοιχειωδών σωματίων, μας πληροφορεί ότι ο παρατηρητής επηρεάζει την πραγματικότητα, χωρίς να μπορεί όμως ακόμη να μας εξηγήσει τον τρόπο. Η ιατρική το ασπάζεται αυτό χρησιμοποιώντας το στα πειράματα αξιολόγησης των φαρμάκων όπου οι γιατροί δεν γνωρίζουν αυτό που δίνουν στους ασθενείς για να μην τους επηρεάσουν τηλεπαθητικά.

Η τηλεπάθεια όμως είναι ένα φαινόμενο πασίγνωστο από πάντα και διαπιστώθηκε πειραματικά όχι μόνο μεταξύ ανθρώπων αλλά μεταξύ όλων των βασιλείων της φύσης : ζώα και φυτά με ανθρώπους, φυτά με ζώα, ζώα μεταξύ τους, φυτά μεταξύ τους, κτλ. Οι έρευνες έχουν πραγματοποιηθεί από πολλούς επιστήμονες σε δεκάδες χώρες. Όλα επικοινωνούν μεταξύ τους με ασύλληπτη ταχύτητα, έξω από την συνείδηση μας, αυτόματα.

Οι ψυχολόγοι, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, έχουν μετρήσει επανειλημμένα εδώ και δεκαετίες την πρόγνωση του σώματος για αυτό που θα συμβεί πριν γίνει αντιληπτό συνειδητά. Κάτι μέσα μας γνωρίζει από πριν ενώ ο εγκέφαλος δεν το έφερε ακόμη στην συνείδηση. Είμαστε λοιπόν κάτι περισσότερο και διαφορετικό από μόνο τις σκέψεις μας. Ο εγκέφαλος είναι το υπέρτατο εργαλείο μας αλλά όχι ο εαυτός μας.

Οι καθαρά μεταφυσικές εμπειρίες από την πλευρά τους βρΐθουν όπως με τις εκατομμύρια περιπτώσεις εμπειρίας κοντά στον θάνατο ανά τον πλανήτη (μερικές με, συμπτωματικά, ελεγχόμενες καταστάσεις σε χειρουργεία), όπως τα λεγόμενα των μικρών παιδιών για αναμνήσεις τους από άλλους χώρους που μπορούν να ελεγχθούν, ή ακόμη τα βιβλία των νεκρών (Θιβέτ, Αίγυπτος) και τα πολλά ανάλογα στοιχεία στην αρχαία Ελληνική γραμματεία.

Πάντα ψάχνοντας το « πέρα από μας »

3

Ο κατάλογος των αποδείξεων για την παράξενη κατάσταση που υπάρχει με την ουσία της πραγματικότητας είναι πολύ μεγάλος. Είδαμε πως η κατοχή των γνώσεων αυτών θα ήταν αποφασιστική για την πρακτικά καθημερινή ισορροπία μας αλλά και για την ανώτερη ανθρώπινη εξέλιξή μας. Θα περιμέναμε λοιπόν πως όλα αυτά θα ήταν αντικείμενα διδασκαλίας από την νεαρή ηλικία μέχρι τα γεράματα, και φυσικά στόχοι φρενιτιώδους έρευνας στα πανεπιστήμια. Διαπιστώνουμε όμως πως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Ουδεμία μνεία από το επίσημο σύστημα έρευνας και εκπαίδευσης, επιμελής αποφυγή τέτοιων θεμάτων και γελοιοποίηση συχνά από τους επίσημους ειδήμονες, ενώ το αδαές πλατύ κοινό κοιτάζει με αμηχανία.

Τι συμβαίνει λοιπόν με την τόσο φανερό διαφορά μεταξύ «επίσημης» και «ανεπίσημης» γνώσης ;

Οι επίσημες επιστήμες αγνοούν την ουσία του κόσμου και ψηλαφούν

Οι επιστήμες έχουν προχωρήσει πάρα πολύ χάρη σε μία υπέρ-εξειδίκευση που επιτρέπει, με μακροχρόνιες προσπάθειες, την βαθιά ανάλυση, διατύπωση θεωριών και πειραματικές διαδικασίες. Οι γνώσεις μας προχωρούν λοιπόν σταθερά σε κάθε ειδικότητα και η τεχνολογία παρουσιάζει θεαματικά αποτελέσματα στην καθημερινότητά μας, όπως οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οι δορυφόροι, οι τηλεπικοινωνίες, η ρομποτική, τα νέα υλικά, η ιατρική διαγνωστική, οι μεταμοσχεύσεις, κτλ. Ο κατάλογος είναι ατέλειωτος και η ζωή μας καλύτερευσε πολύ.

Στην ουσία όμως οι επιστήμες έχουν πελαγώσει με τις πιο βασικές έννοιες: ύλη - κύματα - ενέργεια - ζωή - χώρος - χρόνος, κτλ. Το πλατύ κοινό από την πλευρά του, εντυπωσιασμένο από τα επιτεύγματα της υψηλής τεχνολογίας, δεν μπορεί να φανταστεί κάτι τέτοιο και θεωρεί την επιστήμη παντογνώστρια.

Αυτό που συμβαίνει βασικά είναι η έλλειψη μας ενοποιημένης κατανόησης (α) της ανθρώπινης ύπαρξης σε όλα τα επίπεδα: φυσικό, ενεργειακό, ψυχολογικό, νοητικό, πνευματικό και (β) θεμελιωδών εννοιών όπως ο χώρος και ο χρόνος, και των φυσικών δυνάμεων (βαρύτητα, ηλεκτρομαγνητισμός, πυρηνικές δυνάμεις). Υπάρχουν στρατιές ειδικών για το κάθε τι αλλά σπάνιες συνθέσεις που να δίνουν την γενική εικόνα της πραγματικότητας. Η μηχανιστική μέθοδος, ότι μόνο αυτό που αντιλαμβανόμαστε υπάρχει και μόνο αυτά που μπορούν να μετρηθούν αξίζουν τον κόπο, παραμένει βασικά η ίδια εδώ και αιώνες. Υπάρχει ένας ολέθριος χωρισμός Φυσικής - Φιλοσοφίας και Πραγματικότητας - Μαθηματικών που οδηγεί στην πνευματική πτώχευση. Ολέθριος διότι μας απομακρύνει από την αλήθεια που θα έπρεπε να ήταν ο κεντρικός στόχος των επιστημών.

Μια επιφανειακή έστω ανασκόπηση των βασικών αρχών πίσω από τα φαινόμενα της Ζωής και του Σύμπαντος θα μας πείσει γι' αυτό :

Η ζωτική ενέργεια, πηγή της ζωής, είναι άγνωστη επιστημονικά.

Η ζωτική μας ενέργεια

Η Βιολογία ερμηνεύει τις διεργασίες του σώματος, όχι όμως την κινητήριό τους δύναμη. Μας διδάσκει πως είμαστε τυχαία υπό-προϊόντα μιας τεράστιας διαδικασίας της εξέλιξης των ειδών επί δισεκατομμύρια έτη όπου ο καταλληλότερος επιβιώνει (παρόλες τις αποδείξεις περιόδων στην Γη με σχεδόν ακαριαία εμφάνιση εκατομμυρίων νέων ειδών – Jay Gould και άλλοι, και τις πολυάριθμες μελέτες ψυχολογίας στον άνθρωπο που αποδεικνύουν πως μόνο η συνεργασία υπάρχει σαν βιώσιμη λύση και όχι ο ανταγωνισμός), ο δε εγκέφαλός μας επωφελήθηκε πρόσφατα της από ανάγκη όρθιας στάσης των πιθήκων από τους οποίους καταγόμαστε (αν και δεν βρέθηκε ακόμη ανθρωπολογικά ο κρίκος που λείπει από την πιθηκοειδή εξέλιξη μας, ή οι εξηγήσεις για την πρόσφατη ανίχνευση σε μας γονιδίων του ανθρώπου του Neanderthal ή ακόμη επιβεβλημένων τεχνολογικά γονιδιακών μεταβολών στο DNA μας πριν 12 000 έτη, όπως και σε αρκετά φυτά. Από ποιους άραγε ;) Έτσι λοιπόν ο εγκέφαλος αναπτύχθηκε τόσο πολύ που απέκτησε συνείδηση του εαυτού του (Homo sapiens στα σπήλαια, παρόλο του ότι περιέργως ήταν σύγχρονος εξελιγμένων πολιτισμικών υπολειμμάτων που ανακαλύπτονται ανά την υδρόγειο) και φθάσαμε στον σύγχρονο ευφυή άνθρωπο. Και όλα αυτά με 30 000 γονίδια, μόνο 15% περισσότερα από ένα σκουλήκι, αλλά με μεγάλη συνδυαστική ικανότητα (που αναδύθηκε τυχαία σε μας) και μας δίνουν την πολυπλοκότητα του ανθρώπου αλλά και την ανάδυση της συνείδησής του !!

Χαρτογραφήθηκαν όλα τα γονίδια αλλά αποτελούν μόνο 5% του συνόλου, ενώ τα υπόλοιπα 95% θεωρούνται άχρηστα και αγνοούνται (παρόλες τις ανακαλύψεις ότι λειτουργούν σαν υγρά laser και αλληλο-πληροφορούνται στιγμιαία με βιοφωτόνια : A. Popp, E. Guillet, Ρώσοι και άλλοι ερευνητές). Οι ασθένειες μας είναι τυχαία φαινόμενα χωρίς καμία σχέση με την ψυχολογία μας (παρόλους τους απόλυτα αποδεδειγμένους νόμους του Hamer στους αντίποδες) και υπεύθυνα είναι συγκεκριμένα άρρωστα γονίδια και φυσικά η ατυχία μας να τα έχουμε κληρονομήσει (παρόλες τις αποδείξεις της επιγενετικής για τον στρατηγικό ρόλο της μεμβράνης που επιτρέπει ή όχι τις ανταλλαγές με το περιβάλλον, ενώ το DNA « απλά » εκτελεί σαν πειθήνιος εργάτης τις εντολές για κατασκευή πρωτεϊνών – B. Lipton και άλλοι.) Ο Lamarck ήταν πολύ πιο κοντά στην αλήθεια υποστηρίζοντας ότι το περιβάλλον πληροφορεί το κύτταρο.

Μεταλλαγές γονιδίων επιβάλλονται από τον ίδιο τον εγκέφαλο μετά από ένα στρες και όχι από την τυχειότητα, και αποσύρονται, επανορθώνονται. Όλα αυτά με σκοπό να μας βοηθήσουν. Οι μεταλλαγές που κληρονομούμε με τις ασθένειές τους είναι αποτέλεσμα των προγονικών στρες, όπως έχει διαπιστωθεί (τα οποία στρες με την σειρά τους αντιστοιχούν στα δυναμικά που αποφασίσαμε πως πρέπει να αντιμετωπίσουμε στην ενσάρκωσή μας). Οι τυχαίες μεταλλαγές από τα σπάνια λάθη κατά τον πολλαπλασιασμό των κυττάρων αφορούν την πολύ αργή διαδικασία της Δαρβινικής εξέλιξης, εκτός σε θύματα ατομικής βόμβας ή άλλων παρόμοιων επιδράσεων.

Οι μικρο-οργανισμοί μέσα μας είναι πολύ περισσότεροι από τα κύτταρά μας και ζυγίζουν 15% του βάρους μας αλλά τους θεωρούμε εχθρούς μας κάθε φορά που εμφανίζονται σε μια ασθένεια, και αποτελούν έτσι τον κύριο στόχο για την ίαση (ο Δρ. Hamer απέδειξε το αντίθετο και ο A. Bechamp, παραγκωνισμένος συνάδελφος του L. Pasteur που διαβολοποίησε τα βακτήρια, είχε δίκιο πριν 150 χρόνια ότι οι μικρο-οργανισμοί μπορούν να δημιουργηθούν από, και μέσα στο σώμα). Τα εμβόλια όμως θα μας σώσουν, ακόμη και από τον καρκίνο, και τα δίνουμε υποχρεωτικά ακόμη και σε νεογνά στα οποία δεν ωρίμασε το ανοσοποιητικό τους σύστημα, γνωρίζοντας εμπειριστατωμένα (παγκόσμια συνέδρια ειδικών ανά τον κόσμο που αποδεικνύουν τους κινδύνους) την ελάχιστη προστασία τους και την πιστοποιημένη ολέθρια μακρόχρονη επίδραση τους στην υγεία. Είναι απλώς μέσα στο πρωτόκολλο που πρέπει να ακολουθηθεί τυφλά.

Η τεχνολογία στις επιστήμες της υγείας έκανε θαύματα και επωφελούμαστε όλοι αλλά οι θεμελιώδεις αρχές της λειτουργίας του ανθρώπου και του φαινομένου της ζωής αγνοούνται από το σύστημα, ανίκανο να δημιουργήσει το πιο απλό κύτταρο, ενώ όλες οι παραδόσεις διδάσκουν και αποδεικνύουν την άφατη ενέργεια της Ζωής (Chi των Κινέζων, Prana των Ινδών, Αιθέρας των Ελλήνων, κτλ.). Οι γιατροί περιέργως υποφέρουν από τις ίδιες ασθένειες και με την ίδια συχνότητα με το πλατύ κοινό, ενώ ο καρκίνος εμφανίζεται περισσότερο και σε μικρότερες ηλικίες τώρα, παρόλες τις επί δεκαετίες περιφήμες και πανταχού έρευνες καταπολέμησής του. Είναι θεμελιωμένο πια πως το σύστημα κολυμπά ενάντια στο ρεύμα της αλήθειας, ακόμη, και ιδίως, σε αυτό της απλής λογικής.

Στο καθένα μας και στην συλλογική συνείδηση έχει λοιπόν επιβληθεί η έννοια της τυχαίας ύπαρξής μας από πρώην πιθήκους, ενός σάκου από επικίνδυνα βακτήρια και άχρηστα υλικά στα κύτταρά τους, που παλεύει ενάντια όλων για την επιβίωσή του. Μιας μηχανής, διότι θεωρείται ξεκομμένη από την ψυχολογία, που περιμένει στο συνεργείο τα φάρμακα για να εξαφανισθούν τα συμπτώματα, συχνά μόνο πρόσκαιρα. Το πεπρωμένο μας εξαρτάται από την διάγνωση κάποιου ειδικού, που θα κάνει ειλικρινά ότι καλύτερο μπορεί, αλλά σύμφωνα με τις παραπάνω αρχές. Είμαστε μηχανές για επιδιόρθωση με αριθμό μητρώου στο ασφαλιστικό μας ταμείο και όχι ψυχές που υποφέρουν.

Ποια θα μπορούσε να είναι τότε η αυτό-εκτίμησή μας, ή το αίσθημα κάποιας εκπλήρωσης στο πέραςμα μας από την Γη, ή ο ρόλος μας πέρα από τον επιούσιο σε συνεργασία με τους άλλους ; Από ποιό θαύμα θα έρθει η συνειδητοποίηση της αλήθειας για να πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας ;

Η Ύλη και το Σύμπαν παραμένουν επίσης άγνωστα για τις επιστήμες

Η κατάσταση στις επιστήμες για τον κόσμο που μας περιβάλλει (τα ενδότερα της ύλης, το Σύμπαν) δεν μας φωτίζουν καλύτερα για την ουσία του, απ' ότι οι επιστήμες της Ζωής για την ουσία της Ζωής, παρόλες τις εντατικές έρευνες επί έναν αιώνα τώρα.

Τα διάσημα πια πειράματα στο διεθνές κέντρο ερευνών CERN της Ελβετίας για την ανίχνευση του τι εκφέρει μάζα στα στοιχειώδη σωματίδια (διαφημισμένο και σαν σωματίο του Θεού !) δεν έχουν δώσει στην ουσία τίποτα ακόμη αλλά, χωρίς να το θέλουν, αποκαλύπτουν και υπογραμμίζουν στο κοινό το παράδοξο της απόστασης που χωρίζει τις τεχνολογίες από την γνώση της ουσίας. Η Κβαντομηχανική και η Πυρηνική Φυσική μας έδωσαν πολλά μέχρι τώρα, σαν κατανόηση της ύλης και σαν εφαρμογές. Το ίδιο και ο ηλεκτρομαγνητισμός με τις τηλεπικοινωνίες, και οι θεωρίες της Σχετικότητας (Ειδική, και Γενική με την βαρύτητα). Αλλά η ουσία λείπει παρόλες τις προσπάθειες γι' αυτό, διότι όλοι πιστεύουν ότι κάτι άλλο πρέπει να υπάρχει πίσω από το πέπλο : πιο βασικές και πιο απλές αρχές που να ενοποιούν όλες αυτές τις επί μέρους θεωρίες, οι οποίες απλώς μας «εξυπηρετούν» μέχρι σήμερα, σαν αποδεκτές για την ώρα προσεγγίσεις. Οι προσπάθειες εξωτικών θεωριών (χορδές, κβαντική βαρύτητα, κτλ.) δεν πείθουν πια ούτε τους ίδιους τους εισηγητές των, ενώ αναδύθηκε από το 1982 και μετά (Aspect, Suarez, Gisin, κτλ.) το

τεράστιο πρόβλημα της σύζευξης φωτονίων της ίδιας πηγής, που αλληλο-πληροφορούνται φαινομενικά στιγμιαία, όσο μακριά και να βρίσκονται, ενάντια στις υπάρχουσες θεωρίες.

Παρόλες αυτές τις μεγάλες ρωγμές, η Φυσική επιμένει στη απόρριψη της ύπαρξης του αιθέρα λόγω σύγκλισης άλλων υποθέσεων και παλαιών πειραμάτων και έτσι συνεχίζουμε να αγνοούμε, π.χ. το πώς μεταφέρονται τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα. Παράλληλα, νέα, εξελιγμένα πειράματα (E. Silvertooth, 1986, και άλλοι μετά) απέδειξαν με μετρήσεις στα υπόγεια των εργαστηρίων πως η Γη κινείται με 380 χλμ. / δευτ. προς τον αστερισμό της Λύρας σχετικά με κάτι. Το ίδιο μετρούσε λίγο αργότερα ο δορυφόρος COBE. Αυτές οι αποδείξεις της ύπαρξης του περίφημου αιθέρα στον οποίο όλα είναι βουτηγμένα θα ανανέωνε πολλές υποθέσεις της Φυσικής. Περιέργως τα συνταρακτικά νέα αποσιωπήθηκαν από το σύστημα που παραμένει έτσι παγωμένο επί ακόμη ένα τέταρτο του αιώνα.

Ο αιθέρας ήταν γνωστός σαν υπαρκτός από την αρχαιότητα όπως μας μεταφέρουν οι Έλληνες συγγραφείς. Στον *Τίμαιο*, ο Πλάτωνας τον συνδέει με το δωδεκάεδρο και το σύμπαν, ενώ αστρονομικές μετρήσεις (J-P Luminet) δείχνουν πως το Σύμπαν (με τον συναφή του αιθέρα) δεν είναι σφαιρικό αλλά μάλλον δωδεκαεδρικό. Περίεργη σύμπτωση. Και πάλι πολυγραφότατοι Έλληνες είναι και σήμερα αυτοί που τον επιβάλλουν με τις έρευνές τους: ο πολιτικός μηχανικός και ερευνητής κ. Ιπποκράτης Δάκογλου έχει μελετήσει όσο κανείς, με μεγάλη διαίσθηση, τις γνώσεις των Πυθαγόρειων για πολλά θέματα επιστημών και με ιδιαίτερη διεισδυτικότητα για τον αιθέρα και την λειτουργία του σύμπαντος, και τα παρουσιάζει σε 6 βιβλία. Ο Έλληνας Φυσικός Δρ. Paul LaViolette αποδεικνύει με την θεωρία του και ανάλυση πολλών μετρήσεων, την αδιάλειπτη ανάδυση της ύλης από τον αιθέρα και έχει προβλέψει τις επιστημονικές ανακαλύψεις σε πολλά θέματα για το Σύμπαν και την ύλη, δεκαετίες πριν ανακοινωθούν από τα επίσημα κανάλια της επιστήμης. Τα παρουσιάζει σε 5 βιβλία του εκ των οποίων τα 2 και στα Ελληνικά. Αλλά και η αρχαία Ελληνική γλώσσα μας ξαφνιάζει συνεχώς με τον πλούτο πληροφοριών που εμπεριέχονται μέσα της για τις βάσεις του σύμπαντος και της φύσης. Αποκαλύπτονται, αποκωδικοποιημένες πια, χάρη στις θεμελιώδεις εργασίες δεκαετιών από Έλληνες ερευνητές με πολλά πονήματα, όπως οι μαθηματικοί Κ. Μαρκάτος και Ε. Αργυρόπουλος με την λεξαιριθμική προσέγγιση, Α. Τζιροπούλου, Αλτάνη, Α. Σιέτος, Κ. Σιαμάκης, Θ. Σημαιοφόρος, και άλλοι που αφιέρωσαν και αφιερώνουν την ζωή τους στις έρευνες για την γλώσσα μας.

Ας ακούσουμε όμως έναν από τους πρωτεργάτες της νεότερης Φυσικής, διότι όλοι τους τότε αποδείχθηκε πως ήτανε συγχρόνως και φιλόσοφοι :

« Σαν άνθρωπος που αφιέρωσε όλη του την ζωή στη πιο ορθολογιστική σπουδή της ύλης, μπορώ να σας πω σαν αποτέλεσμα της έρευνάς μου πάνω στο άτομο τα εξής : **Δεν υπάρχει κάτι που καθ'αυτό του να λέγεται Ύλη.** Όλη η ύλη έχει σαν πηγή της και υπάρχει μόνον χάρη σε μια δύναμη που φέρνει τα σωματία ενός ατόμου σε δόνηση και κρατά αυτό το απειροελάχιστο ηλιακό σύστημα μαζί. Μπορούμε να υποθέσουμε πίσω από αυτήν την δύναμη την ύπαρξη ενός συνειδητού και ευφυούς πνεύματος. Αυτό το πνεύμα είναι η μήτρα κάθε μάζας. » Max Planck (1944) Βραβείο Nobel για την θεωρία των κβάντα (1918).

Το περίφημο και τυχαίο Big-Bang, της αρχικής έκρηξης από το πουθενά, με τον επακόλουθο (απαραίτητο αλλά τυχαίο) πληθωρισμό της, παραμένει η άρχουσα υπόθεση, παρόλες τις στρατιές επιστημόνων που διαφωνούν. Οι αστρονομία και αστροφυσική παραδέχονται πως το ορατό σύμπαν δεν είναι παρά ένα έκτο του όλου που πρέπει να υπάρχει για να εξηγηθούν οι μετρήσεις, π.χ. των κινήσεων των αστερών και των γαλαξιών. Υποθέτουμε λοιπόν πως πρόκειται για κάποια σκοτεινή ύλη και σκοτεινή ενέργεια που κάποτε θα γνωρίσουμε καλύτερα. Όλη η Δημιουργία λοιπόν είναι ένα τυχαίο και μυστηριώδες γεγονός που γέννησε κάποτε τα πάντα, συγχρόνως με τον Χώρο και τον

Χρόνο, ξεκινώντας από ένα σημείο άπειρης πυκνότητας και θερμοκρασίας που δεν κατανοούμε. Καταλήγουμε στην « ανακάλυψη » ότι σχεδόν όλο το σημερινό σύμπαν είναι άπιαστο, ακατανόητο, κάπου αλλού. Μόνο η έλλειψη κάτι καλύτερου υποχρεώνει τους επιστήμονες να επιμένουν σε παρόμοιες, παράδοξες θέσεις.

Ένα τεράστιο σύμπαν γεμάτο γαλαξίες που κρύβει όμως πολλά περισσότερα

9

Και εδώ λοιπόν, όπως και με τις επιστήμες της Ζωής, επιβάλλεται από το σύστημα επιστημών στο πλατύ κοινό και στο συλλογικό ασυνείδητο η έννοια του τυχαίου, αλλά με πιο μεγαλειώδη τρόπο διότι πρόκειται για την ίδια την Δημιουργία. Είμαστε τυχαία σκουπιδάκια ριγμένα στον ωκεανό ενός κενού, που και αυτός είναι μικροσκοπικός μπροστά σε έναν μεγαλύτερο αλλά άγνωστο και αόρατο ωκεανό. Κανένας σκοπός λοιπόν πουθενά. Υπάρχει λοιπόν η πίστη των επιστημόνων, μια πίστη στο τυχαίο αλλά παρόλα αυτά πίστη, με τον περίφημο αστροφυσικό Hawking να δηλώνει πως είμαστε παρόλα αυτά τόσο προχωρημένοι που δεν χρειαζόμαστε πια την υπόθεση του Θεού στις εξισώσεις μας. Ίσως πιστεύει πως είναι πάλι κάτι τυχαίο που τον κρατά 40 χρόνια ζωντανό, μοναδική περίπτωση στην υφήλιο, ενάντια στην βραχύχρονα θανατηφόρα ασθένειά του.

Πως λοιπόν να νιώσουμε ότι είμαστε κάτι, έστω μικρό, όταν όλα είναι τυχαία και αόρατα ; Πως θα μπορούσαμε να φαντασθούμε την ταυτότητά μας αν είμαστε άγνωστοι περιπλανώμενοι χωρίς σκοπό σε ένα χάος, που τολμάνε παρόλα αυτά και οι ίδιοι υποστηρικτές της τύχης να αποκαλούνε κόσμο - κόσμημα ; Δεν έχουν παρατηρήσει ίσως πως κάθε κόσμημα πρέπει να έχει έναν ευφυή δημιουργό. Ο ολέθριος χωρισμός Φυσικής και Φιλοσοφίας είναι επί το έργον για αναισθητοποίηση και αποξένωσή μας από τους ίδιους τους εαυτούς μας.

Όλα όμως έχουν την εξήγησή τους

Ευτυχώς για όλους μας όμως, η αλήθεια βρίσκεται στους αντίποδες όλων αυτών. Όπως αναφέρθηκε επανειλημμένα παραπάνω, οι ίδιες οι επιστήμες, αλλά καινοτόμες, έξω από το υπάρχον σύστημα προς στιγμή, έρχονται σε βοήθεια. Όπως ένα τεράστιο άλυτο αίνιγμα (puzzle) που παρατηρείται μόνο κομμάτι - κομμάτι, διότι διαφορετικά δεν βγάζουμε νόημα από το σύνολο, λόγω έλλειψης των κεντρικών ψηφίδων που κρατάνε το κλειδί του αινίγματος. Ένα κλειδί όμως που δακτυλοδεικνύεται, και φωναχτά μάλιστα, από την αρχαιότητα, αλλά μπροστά σε σύγχρονους τυφλούς και κωφούς. Το κλειδί αυτό είναι ο χρόνος και ο Πλάτωνας το παρουσιάζει ξεκάθαρα στον *Τίμαιο*, ακόμη και αριθμητικά, χωρίς ίχνος αμφιβολίας, όπως υπογραμμίζει και έρχεται τώρα να αποδείξει ο σύγχρονος Γάλλος ερευνητής Δρ. Garnier Malet με την θεωρία της Διπτότητας του Χρόνου και του Χώρου.

Περιγράψαμε ήδη τα βασικά στοιχεία της θεωρίας στις αρχές του άρθρου με την σημασία της για εμάς. Θα προσθέσουμε ορισμένες βασικές υποθέσεις της που θα μας κάνουν να νιώσουμε το απαραίτητο δέος προς την πηγή των πάντων και την χαρά για την συμμετοχή μας στο παιχνίδι, σαν μέλη της. Η αισιοδοξία για έξοδο από τα δεινά μας θα μπορέσει να γεννηθεί παρατηρώντας την πραγματικότητα από τόσο ψηλά.

Αντί για μία μυστηριώδη και τυχαία έκρηξη σαν πρωταρχική δημιουργική δύναμη, ο Γάλλος ερευνητής υποθέτει μία ευφυή αρχική δύναμη που πάντα υπήρχε και θα υπάρχει και είναι περίεργη θέλοντας να εξελιχθεί, να απαντήσει στα πολλαπλά ερωτήματά της, να γνωρίσει δηλαδή τον εαυτό της. Αυτή η άπειρη ευφυΐα της και η ύπαρξη σκοπού της, αλλάζουν εντελώς το σκηνικό από μία τυχαιότητα που νομίζαμε μέχρι τώρα. Η ίδια η αρχική δύναμη **είναι** ο απαραίτητος Χρόνος και Χώρος τον οποίον επομένως ελέγχει απόλυτα, ενώ **διασπάται** σε ένα μεγάλο αριθμό συνειδήσεων (εμάς), ευφυών δημιουργημάτων της (διότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο εξ ορισμού), που θα « τρέξουν » για τις απαντήσεις, με απαραίτητα απόλυτη ελεύθερη βούληση, σε άλλους παρόμοιους χώρους. Αυτές με την σειρά τους, απαντώντας στις αρχικές ερωτήσεις θα ανακαλύψουν την ανάγκη άλλων, νέων, καινοτόμων ερωτήσεων που η αρχική δύναμη δεν προέβλεψε.

Επιτυγχάνεται λοιπόν ο αναζητούμενος εμπλουτισμός και πρόοδος του όλου από τα μέλη. Για να μπορέσει αυτό να επιτευχθεί, πρέπει στις νέες ερωτήσεις να δοθούν οι τελικές απαντήσεις από κάποιον, και αυτός είναι η άλλη υπόσταση του κάθε δημιουργήματος που αναδύεται λοιπόν απαραίτητα διττό από την αρχική Δημιουργία. Συναντάμε λοιπόν την έννοια της συνεργασίας από τις αρχές της Δημιουργίας. Η ροή του Χρόνου που κάθε μία των δύο υποστάσεων αντιλαμβάνεται διαφορετικά είναι στην ουσία η εμφυτευμένη διαφορετική αντίληψη τους από την αρχή, σύμφωνα με τον διαφορετικό χώρο στον οποίο πρέπει να εξελιχθεί ο ρόλος της.

Έτσι ο καθένας εκπληρώνει τον ρόλο του, τον σκοπό του. Η σημασία της εντελέχειας του Αριστοτέλη σαν μια από τις δυνάμεις που κινούν την πραγματικότητα αποκαλύπτεται. Πρόκειται για τον ελκυστή των μαθηματικών, την αγωνία του βελανιδιού να γίνει κάποτε βελανιδιά. Για τον ίδιο λόγο ο συμβολισμός της χροιάς ενός στρες καθρεφτίζεται απαραίτητα στο όργανο που αποτελεί το υλοποιημένο σύμβολο της ίδιας λειτουργίας, του ίδιου σκοπού. Τίποτα δεν υπάρχει ή γίνεται άσκοπα. Το κάθε τι πρέπει να έχει συνείδηση στο επίπεδο του ρόλου του και εμείς την συνείδηση του ίδιου του εαυτού μας. Διότι απλούστατα αποτελούμε μέλη της αρχικής συνείδησης, όπως τα κύματα είναι μέλη του απέραντου ωκεανού. Η Δημιουργία υποθέτει πως θα διαλέξουμε την καινοτομία και την συνεργασία που πρέπει να την εκφράζουμε παντού.

Μία ιδιαίτερη τριπλή περιστροφική κίνηση κινεί τα πάντα χάρη στην αρχική και αέναη ενέργεια του αιθέρα, το δυναμικό της Δημιουργίας. Αυτή η κίνηση στα διάφορα επίπεδα με τους χώρους και χρόνους τους, δίνει απλές αλγεβρικές εξισώσεις που λύνουν άμεσα τα περίφημα μυστήρια του κόσμου και της Ζωής (π.χ. για πρώτη φορά θεωρητικός υπολογισμός της ταχύτητας του φωτός με μια απλή σχέση μέσα από την κίνηση της Γης στο ηλιακό σύστημα, της διάρκειας της μετάπτωσης των ισημεριών – Πλατωνικός ενιαυτός –, το μέγεθος της « σκοτεινής » ύλης και ενέργειας, η "άχρονη" σύζευξη φωτονίων, οι αποστάσεις των πλανητών από τον Ήλιο, οι τεράστιες ταχύτητες ανταλλαγής πληροφοριών – σκέψης και διαίσθησης, κτλ.) Δείχνει επίσης ότι η φυγή των γαλαξιών δεν υπάρχει - είναι δεμένη με την αντίληψη μας. Μια περιοδική εκπομπή πληροφορίας μας γίνεται αντιληπτή σαν αρχική έκρηξη. Ο μακρόκοσμος λειτουργεί όπως ο μικρόκοσμος – 'Το πάνω είναι όπως το κάτω' του Τρισμέγιστου Ερμή –διότι οι κινήσεις των πλανητών μας φανερώνουν τις σταθερές του ατόμου. Η αναμενόμενη ενοποίηση έχει μάλλον επιτευχθεί. Η διαίσθηση του γνωστού καθηγητή, πρύτανη και συγγραφέα Γ. Γραμματικάκη (στο συμπέρασμα πρόσφατης συνέντευξής του) ήταν απόλυτα σωστή υποστηρίζοντας πως η λύση θα έρθει από μια καινοτόμο προσέγγιση για τον Χρόνο, και όχι από συνεχείς προόδους στα σημερινά μονοπάτια έρευνας.

Η ίδια αυτή κίνηση εκφράζεται και δονεί το σώμα μας καθρεφτίζοντας την ισορροπία του, γνώση και διαίσθηση που μετέτρεψε ο Γάλλος ερευνητής Δρ. Danis Bois σε πρακτική και αποτελεσματική μέθοδο θεραπείας (Σώματο - Ψυχή - Παιδαγωγική) που εφαρμόζεται αλλά και διδάσκεται στην Ελλάδα από το *Κινούν*.

Τα βασικά αριθμητικά στοιχεία της θεωρίας αναγράφονται στον Τίμαιο (όπου αναφέρει το $1 + 1/8$ και τον λόγο 243/256) αλλά ποτέ δεν έχουν κατανοηθεί πως επρόκειτο για επιστημονικές γνώσεις. Μια ξεχασμένη αλήθεια αναδύεται ξανά. Και πάλι η πηγή της είναι Ελληνική.

Διαισθητικά νιώθουμε αυτή την εκδοχή για την Δημιουργία και την Ζωή πολύ καλύτερα από ότι την τυχαιότητα που συναντάμε στο άλλο μονοπάτι. Συγχρόνως πρόκειται για πολύ απλούστερη προσέγγιση που εξηγεί επί πλέον τα μυστήρια που αφήνουν οι άλλες πολύπλοκες προσεγγίσεις.

Ακόμη ένας πρωτεργάτης και φιλόσοφος της σύγχρονης επιστήμης θα μας εκμυστηρευθεί τις σκέψεις του, πολύτιμες στην νέα εποχή :

« Ένα ανθρώπινο ον είναι μέρος του συνόλου, που αποκαλείται από μας Σύμπαν, ένα μέρος περιορισμένο σε χρόνο και χώρο. Βιώνει τον εαυτό του, τις σκέψεις του και τα συναισθήματά του σαν να είναι κάτι χωριστό από τα υπόλοιπα, ένα είδος οπτικής πλάνης της συνείδησης του. Η ανταπάτη είναι ένα είδος φυλακής για μας, περιορίζοντάς μας στις προσωπικές επιθυμίες μας και στην συμπάθεια που τρέφουμε για λίγα κοντινά μας άτομα.

Καθήκον μας πρέπει να είναι να ελευθερωθούμε απ' αυτή την φυλακή, διευρύνοντας τον κύκλο συμπάθειας, έτσι ώστε να αγκαλιάσουμε όλα τα ζωντανά πλάσματα και το σύνολο της φύσης με όλο το κάλλος της.

Στην σιωπή και έκσταση είναι η βαθιά συναισθηματική πεποίθηση που έχω για την παρουσία της υπέρτατης νοητικής δύναμης που αποκαλύπτεται μέσα στο ακατάληπτο για μας σύμπαν. Εκεί σχηματίζεται η ιδέα μου για τον Θεό. » A. Einstein

Αν όμως όλα αυτά είναι αλήθεια, γιατί υποφέρουμε προσωπικά και συλλογικά ; Δεν ενδιαφερόμαστε τόσο πολύ για θεωρίες που δεν απαντούν στα καυτά προβλήματά μας. Η απάντηση θα ερευνηθεί σε αυτά που ονομάσαμε ελεύθερη βούληση, και δημιουργία δυναμικών με τις σκέψεις, και αυτό μέσα στην έννοια του συστήματος.

Κάθε σύστημα ανθρώπων σκηνοθετεί στους αντίποδες της αλήθειας

Το κάθε τι αποτελεί ένα σύστημα με την απαραίτητη ιεραρχία του. Από τα στοιχειώδη σώματα μέχρι τους γαλαξίες, περνώντας από κάθε έκφραση ζωής στην Γη. Θαυμάζουμε την τάξη, αρμονία και λογική που τα διέπει. Την μόνη εξαίρεση φαίνεται να αποτελούν τα ανθρώπινα συστήματα. Δυσαρμονία στο σώμα μας, στις οικογένειες, φυλές, εταιρίες, κοινωνικά στρώματα, συντεχνίες, κόμματα, ομάδες διάφορες, υπηρεσίες, κυβερνήσεις, κράτη, σύνολα κρατών, κτλ. Παντού όπου και να κοιτάξουμε, οι ασθένειες, η βία και νοθεία σε κάποια μορφή, τρομοκρατία, επαναστάσεις, πόλεμοι, γενοκτονίες, οι οικονομικές και άλλες κρίσεις σήμερα, κτλ. το μαρτυρούν.

Και όμως. Το κάθε ανθρώπινο ον που θέλει να εκμυστηρευθεί, στην σιωπή της νύχτας, πριν αποκοιμηθεί, θα ομολογήσει πως αυτά που επιθυμεί περισσότερο στην ζωή του είναι η ηρεμία, η ειρήνη, η αγάπη, η ειλικρίνεια, η τιμότητα. Αυτό που παρατηρούμε στην πράξη βρίσκεται συχνά στους αντίποδες. Τι συμβαίνει στο ενδιαμέσο ; Μήπως οι άνθρωποι που έχουμε την ισχυρότερη λογική και τις υψηλότερες ικανότητες συνειδητοποίησης γινόμαστε ρομπότ λειτουργώντας με αλλοπρόσαλλα προγράμματα ;

Ένα βασικό κοινό χαρακτηριστικό είναι οι σκέψεις μας που δίνουν ζωή στην λογική και την συνειδητότητα. Είναι όλες δικές μας για να ασπασθούμε το περίφημο « σκέφτομαι άρα υπάρχω » του Καρτέσιου ; Είμαστε πραγματικά οι σκέψεις μας ; Η απάντηση φαίνεται να είναι ένα κατηγορηματικό ΟΧΙ.

Έχουμε ήδη αναφέρει νωρίτερα πως σύμφωνα με πολλές μελέτες εδώ και δεκαετίες (π.χ. Libet, Radin, κτλ.), κάτι μέσα μας γνωρίζει και αντιδρά σε πληροφορίες που καταφθάνουν στην συνείδηση σαν σκέψεις μόνο 0,5 – 2 δευτερόλεπτα αργότερα. Κάτι φαίνεται πληροφορεί το σώμα μας διαισθητικά και μετά παίρνει την σκυτάλη ο εγκέφαλος, προσθέτοντας τις δικές του ερμηνείες και λογική. Αυτά, όπως παρουσιάστηκαν ήδη, αποκαλύπτει και η θεωρία της Διπτότητας. Οι σκέψεις με την σειρά τους δημιουργούν δυναμικά, σενάρια πιθανά, σε άλλη ροή χρόνου, και είναι διαθέσιμα για την συλλογικότητα, χρησιμοποιούμενα σαν μοντέλα για σκέψεις από τον οποιοδήποτε. Εάν κάνω σκέψεις νοθείας και βίας, τροφοδοτώ και πλουτίζω την παρακαταθήκη παρόμοιων πιθανοτήτων στο μέλλον για όλους. Εάν τα φοβερά που μου λένε τα πιστεύω θα ζήσω φοβισμένος και θα επηρεάσω τους άλλους. Το δικό μου θα μπορούσε να γίνει συλλογικό, αλλά και εγώ επηρεάζομαι από αυτά των άλλων. Ένας φαύλος κύκλος αλληλεπιδράσεων.

Γιατί τότε υλοποιούνται περισσότερο τα επικίνδυνα δυναμικά στην εμπειρία ζωής ανά την υφήλιο και πολύ λιγότερο τα ευχάριστα; Δρέπουμε σήμερα αυτά που σπείραμε σαν ανθρωπότητα τα περασμένα 25 000 χρόνια ενσαρκώσεων. Φαίνεται πως τα επικίνδυνα δυναμικά ήταν περισσότερα και πως τώρα πρέπει να συγκεντρωθούμε στα δημιουργικά δυναμικά για να βγούμε από τον φαύλο κύκλο. Τώρα ακριβώς που οι κρίσεις φουντώνουν και κάνουν μια τέτοια προσπάθεια πιο δύσκολη. Πρόκειται για ζωτική πρόκληση να ελέγχουμε τις σκέψεις μας. Πολλές παραδόσεις μας διδάσκουν την αυταπάτη των σκέψεων.

Οι ιδιότητες ενός συστήματος είναι πάντα διαφορετικές από αυτές των μελών του διότι εξαρτώνται και από τις πολύπλοκες αλληλεπιδράσεις των. Η μαγιονέζα είναι πολύ διαφορετική από τα υλικά της και συμπεριφέρεται διαφορετικά από αυτά. Οι ιεραρχίες των συστημάτων, και τα υποσυστήματα με ιδιαίτερα συμφέροντα, αγωνίζονται να διατηρήσουν τον έλεγχο με κάθε τρόπο και ο καλύτερος είναι να ελέγχουν τις σκέψεις των μελών, έτσι ώστε τα μέλη να δημιουργούν αυτόματα, σαν ρομπότ, δυναμικά αρεστά για τους σκοπούς της ιεραρχίας. Δεν έχουν παρά να δημιουργούν οι ίδιες την ποιότητα σκέψεων που θέλουν να αναπαραχθούν στους εγκεφάλους των αδαών μελών για να δυναμώσουν συλλογικά και να υλοποιηθούν με τέλει αυτοματισμό. Αν φοβίσουν μερικά από τα μέλη, και τα υπόλοιπα θα σκεφθούν φοβισμένα χωρίς να γνωρίζουν τον λόγο, ενώ στα πρώτα θα ισχυροποιηθεί ο φόβος, με αποτέλεσμα την ακινητοποίηση και έλεγχο του συνόλου.

Η επιρροή είναι εύκολη διότι το κάθε τι που εκλαμβάνεται σαν υπεύθυνος, σαν ειδήμων, και άρα σαν ηγεσία, αποτελεί για τα μέλη το σύμβολο του «πατέρα», που υποσυνείδητα είναι συνυφασμένο με την προφανώς καλή και προστατευτική πρόθεσή του. Ο ασθενής μπροστά σ' έναν γιατρό, ο επιβάτης μπροστά στον οδηγό λεωφορείου, ο στρατιώτης μπροστά στον ανώτερό του, ο πολίτης μπροστά στον πολιτικό, ο αναμμένων μπροστά στον υπάλληλο, ο υπουργός μπροστά στον πρωθυπουργό, κτλ. έχει αντανάκλαστικά ελαφριάς ή μεγάλης υποτίμησης και επομένως κάποιας κατάθλιψης και μιας ασαφούς ενοχής. Οι ενοχές μπροστά στον «πατέρα» ανοίγουν τις πόρτες για ολική παράδοση της προσωπικότητας και απορρόφηση των σημάτων τους σαν απόλυτες αλήθειες και διαταγές. Όπως ακριβώς με τα μικρά παιδιά. Ένα χαμόγελο και μια ενθαρρυντική λέξη του γιατρού μπορεί να θεραπεύσει αυτοστιγμεί. Ένας συνοφρωμένος πολιτικός στην τηλεόραση και μερικές «τυχαίες» διαρροές μπορούν να παγώσουν έναν λαό που τον παίρνει στα σοβαρά. Η συνέντευξη ενός επιστήμονα θα ερμηνευθεί από τους πολλούς σαν απόλυτη αλήθεια ανεξάρτητα από την πραγματική της αξία.

Οι πολιτικές και άλλες ηγεσίες, και φυσικά τα μέσα ενημέρωσης είναι τυπικά παραδείγματα τέτοιας μεθοδευμένης διαδικασίας. Αυτό δείχνει η εμπειρία και εξηγούνται τα φοβερά παράδοξα ενάντια κάθε λογικής, που υποδουλώνουν τις σκέψεις του συνόλου και επομένως την συμπεριφορά του. Αρπάζουμε τις σκέψεις που περνάνε από μέσα μας, τις νομίζουμε εσφαλμένα σαν δικά μας προϊόντα και είμαστε απόλυτα βέβαιοι πως είναι και η εσώτερη ταυτότητά μας: «Εμείς τα σκεφθήκαμε.» Ναι, αλλά χωρίς να συνειδητοποιήσουμε πως δεν ήταν δικά μας συμπεράσματα ή ιδέες, αλλά εμφυτεύματα που μας προγραμματίσαν.

Έχουμε ήδη εξετάσει διεξοδικά τα συστήματα των φυσικών επιστημών (Βιολογίας, Ιατρικής, Φυσικής), και τις διαφορές με αυτά που πιστεύει το πλατύ κοινό. Πολλές άλλες εσκεμμένες και εμφανείς παραπληροφορήσεις, όπως : η ενοχοποίηση του κοινού σαν αιτία της κλιματικής αλλαγής ενάντια στα πραγματικά ευρήματα, το όφελος της κρεατοφαγίας ενάντια στην υγεία μας, η ευκολία στην γλώσσα παρά την πολιτισμική καταστροφή ταυτότητάς που φέρνει, το χρηματιστήριο για εύκολο πλουτισμό παρά την φούσκα που αντιπροσωπεύει, οι εκπρόσωποι του λαού, ακούραστοι υποστηρικτές του στις νέες εκλογές παρόλες τις αποδείξεις του αντίθετου πριν λίγο, ένα φοβερό χρέος χωρίς συγκεκριμένα

στοιχεία, κτλ. Η εικονική πραγματικότητα, το Matrix στο Γήινο μεγαλείο του. Γιατί δεν μπορούμε να το ξετινάξουμε από πάνω μας και να ζήσουμε ελεύθεροι ;

Το πλατύ κοινό δεν μελετά τα βράδια για να καταλάβει και να συμπεράνει μόνο του ώστε να αναθεωρήσει σωστά τα πιστεύω του. Έχει στενό, ωφελιμιστικό ορίζοντα επιβίωσης. Πιστεύει ότι του προτείνουν οι « ειδικοί ». Οι τελευταίοι με την σειρά τους πιστεύουν χωρίς πολλές αντιρρήσεις αυτά που τους δίδαξε το σύστημα και τα επαναλαμβάνουν πειθήνια και ειλικρινά. Το σύστημα λοιπόν αυτοσυντηρείται χωρίς καινοτομία, με πάγωμα στα συνηθισμένα ώστε να διαγωνισθεί, αλλά εν τέλει το σύστημα θα ανανεωθεί υποχρεωτικά καταρρέοντας, διότι είναι αντίθετο με τις συμπαντικές αρχές της εξέλιξης.

Το « ζήτημα 2012 » σαν αφορμή για την επείγουσα συνειδητοποίησή μας

Τι σχέση τώρα έχουν όλα αυτά με την πυκνή φιλολογία γύρω από την διαβόητη ημερομηνία της 21^{ης} Δεκεμβρίου 2012 ; Θα έρθει η καταστροφή του Αρμαγεδώνα όπως δείχνουν οι πρόσφατες ταινίες τρόμου; Θα περάσουμε σε κάποια άλλη διάσταση, συνειδητοποιημένοι με αλλαγμένο DNA όπως υποστηρίζουν άλλοι ; Θα έρθουν οι αρχαίοι Θεοί - εξωγήινοι να σώσουν μερικούς ; Πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία (επιστημονικά, ιστορικά, αρχαιολογικά, κτλ.) μάλλον υπάρχουν πίσω από αυτά. Πάλι όμως, όπως με τις επιστημονικές θέσεις, δεν βρίσκουμε το κεντρικό κομμάτι του αινίγματος που είναι η δυναμική του Χρόνου, η σύγκλιση των ροών του, κάτι που συμβαίνει περιοδικά και αποκαλύπτει τα δυναμικά που δημιουργήσαμε. Ένας βασικός νόμος του Σύμπαντος.

Η θεωρία της Διπτότητας υπολογίζει μαθηματικά ότι αυτή η σύγκλιση (κάθε 25 000 χρόνια περίπου και σε μικρότερο βαθμό κάθε 6 000 χρόνια περίπου) δεν είναι στιγμιαία αλλά χρειάζεται μία μεταβατική περίοδο που άρχισε το 1899 με την μορφή τεραστίων ηλιακών εκρήξεων, υποχρεωτικά κάθε 30 έτη, μέχρι το 1989. Κατόπιν η δυναμική αλλάζει και η σύγκλιση μπορεί να επιταχυνθεί από την θεωρητική τριακονταετία, όπως έγινε ήδη το 2003, αντί το 2019. Χρειάζονται τώρα άλλες δύο τέτοιες τεράστιες εκρήξεις που είναι απίθανο όμως να γίνουν απανωτές στις επόμενες λίγες εβδομάδες. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πότε ακριβώς θα γίνουν, ούτε καν η Δημιουργική αρχή που βρίσκεται επί το έργον. Δεν πρόκειται λοιπόν ακόμη για το τέλος των Χρόνων και ακόμη λιγότερο για το ... τέλος του κόσμου! Ήταν λοιπόν οι Mayas τόσο άσχετοι ;

Ημερολόγιο Mayas

Κάθε άλλο. Ποτέ δεν ανακοινώσανε κάποια επερχόμενη καταστροφή, όπως πολλοί επιτήδειοι ή παπαγαλίζοντες μας τρομοκρατούν εδώ και χρόνια τώρα. Είχαν απλώς τα βλέμματά τους στραμμένα συνεχώς προς την επιστροφή των Θεών, των εξωγήινων που τους είχαν επισκεφθεί πριν χιλιάδες χρόνια και θεωρήσανε θεούς. Γεγονός που μαρτυρείται αναμφισβήτητα σε δεκάδες τόπους ανά την υφήλιο. Ιδιαίτερα πριν 12 000 χρόνια περίπου (εποχή του Λέοντα, Άτλαντες, πυραμίδες-Σφίγγα, κτλ.) και πριν 6 000 χρόνια περίπου (εποχή του Ταύρου, Σουμέριοι, Αργοναύτες). Οι εξηγήσεις του Αλκίνοου προς τον

Οδυσσέα για το ταξίδι της επιστροφής του στην Ιθάκη που του υπόσχεται, δεν είναι παρά λεπτομέρειες για εξωγήινη τεχνολογία (Ραψωδία Θ, στίχοι 555-563)¹ και η ιστορία θα έπρεπε να ξαναγραφεί κάποια στιγμή.

Η δυνατότητα των « θεών » να ξανά-παρουσιασθούν υπόκειται στους νόμους του Χρόνου όπως επικυρώνει η θεωρία της Διπτότητας, και υπάρχει ένα παράθυρο που ανοίγει πριν την ολοκληρωτική σύγκλιση των χρόνων. Υπολογίσαμε λοιπόν οι Μάγισ, με τις γνώσεις των επισκεπτών τους, ότι 5130 χρόνια αργότερα, δηλαδή από τις 21/12/ 2012 και μετά, οι «θεοί» θα έχουν την πόρτα του Χρόνου αρκετά ανοιχτή (διότι οι πληροφορίες από όλα τα 12 ζώδια θα είναι διαθέσιμες ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ) έτσι ώστε να μπορούν να εμφανίζονται οι ίδιοι (τουλάχιστον πληροφοριακά), έχοντας πια όλες τις απαραίτητες γι' αυτούς πληροφορίες που θα χρειασθούν στον επισκεπτόμενο χώρο.

Παράλληλα, τα μεγαλύτερα ανοίγματα του χρόνου, και άρα επικοινωνίας μεταξύ σκέψεων και δυναμικών, θα επιτρέψουν το πέρασμα περισσότερων πληροφοριών σε μας (12 κανάλια πληροφόρησης συγχρόνως) και επομένως θα είναι δυσκολότερο να επεξεργασθούν από τις σκέψεις μας. Οι τελευταίες θα μπορούν με την σειρά τους να δημιουργούν εντονότερα σενάρια που θα μπορούν να υλοποιούνται αμεσότερα. Θα καταστεί λοιπόν ευκολότερο για τον καθένα να γίνει "μέντιουμ" (γνώστης) αλλά και να δέχεται περισσότερα και εντονότερα παράσιτα. Θα χρειαστεί λοιπόν μεγαλύτερη προσπάθεια εκ μέρους μας να ελέγχουμε τις σκέψεις μας, απορρίπτοντας ότι φέρνει φόβους και κακοπροαίρεση, για να δημιουργούμε αρεστά και όχι επικίνδυνα δυναμικά.

Το θέμα της 21/12/ 2012 μας πληροφορεί τουλάχιστον ότι η εξάσκηση μας στον έλεγχο των σκέψεων (και επομένως της συνειδητοποίησης των προγραμμάτων - ερμηνειών μας που τις ελκύουν) πρέπει να αρχίσει για έναν ακόμη σοβαρό λόγο αμέσως τώρα. Όχι μόνο για να ελευθερωθούμε από τα μέχρι τώρα δεσμά μας που αναλύσαμε παραπάνω, αλλά και για να είμαστε καλύτερα συνειδητοποιημένοι και προετοιμασμένοι απέναντι στην εντονότερη πληροφόρηση που πλησιάζει. **Αυτό αποτελεί και το σπουδαιότερο σημείο του άρθρου.**

Η λύση σε κάτι τέτοιο δεν μπορεί να έρθει εύκολα από μια συλλογική προσπάθεια, διότι παρ' όλη την ευεργετική βοήθεια και νουθεσία που θα μπορούσαμε να δεχθούμε από κάποιους, σε τελευταία ανάλυση, την στιγμή που σκεφτόμαστε, η σκέψη και η συνειδητοποίηση είναι αυστηρά προσωπική διεργασία. Ο καθένας απαντά στον ωκεανό για το τι έκανε με το δικό του ακριβό κυματάκι και όχι τι συμβαίνει με το άλλο στην απέναντι ακτή. Ίσως εμείς οι Έλληνες μπορούμε εύκολα να βρούμε καλές παλιές «σημειώσεις» για θέματα που μας απασχολήσανε κάποτε. Ίσως είμαστε καλύτερα οπλισμένοι από όλους και το ξεχάσαμε. Ο καθένας όμως πρέπει να κάνει την υπέρβαση στην γωνιά του.

Έλληνες σαν δημιουργοί καινοτομίας

Σε κάθε τάξη σχολείου υπάρχουν οι καλοί μαθητές, χαϊδεμένοι συχνά των δασκάλων, έχουν αυξημένη περιέργεια, πολλές νέες ιδέες, μελετούν αρκετά, απαντούν σωστά στις ερωτήσεις, οι μόνοι που δανείζονται βιβλία από την μικρή βιβλιοθήκη, και ανυπόμονοι γράφονται τρέχοντας πρώτοι στο σχολείο. Μερικές φορές ο δάσκαλος ίσως τους ζητήσει

---

¹ « ..... Και ακόμη πες μου ποιά είναι η χώρα σου κι η πόλη κι ο λαός σου, για να σε πάνε τα καράβια μας με τους διαλογισμούς τους. Τι εμείς οι Φαίακες στα καράβια μας δεν θέμε καπετάνιους κι ουδέ τιμόνια, σαν που βρίσκονται στον άλλων τα καράβια. Ότι λογιάζουμε, ότι θέλουμε μονάχα τους το βρίσκουν, και των ανθρώπων όλων ξέροντας και καρπερά χωράφια και πολιτείες, γοργά της θάλασσας τα πλάτη διαπερνούνε, συντυλιγμένα μες σε σύγνεφο και καταχνιά, κι ουδ' έχουν φόβο ποτέ τους να βουλιάζουνε κι ουδέ ζημιά να πάθουν..... » Μετάφραση: Ν. Καζαντζάκη - Ι. Κακριδή.

να τον αναπληρώσουν λιγάκι σε κάποιο μάθημα λόγω ανωτέρας βίας. Οι υπόλοιποι που δεν λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο, και παίζουν συνήθως με πιστόλια ή μπαλόνια, δεν μπορούν παρά να τους ζηλεύουν και όταν τους δίνεται η ευκαιρία να τους βασανίζουν, εξορκίζοντας το δικό τους σύνδρομο κατωτερότητας.

Ας φαντασθούμε τώρα μια ιστορία με το σχολείο Γη για ταξιδιώτες του διαστήματος και τους πρώτους εγγραφέντες μαθητές, στενούς συνεργάτες των δασκάλων. Έχουν ήδη την γνώση για τον χώρο αυτό και δεν μπορούν παρά να την διοχετεύσουν στους άλλους συμμαθητές, διότι οι δάσκαλοι πρέπει να απουσιάσουν για λίγο. Αναλαμβάνουν να δίνουν στην τάξη την σωστή πληροφόρηση, όλοι τους θαυμάζουν από μέσα τους, τους ακούνε και μερικοί τους μιμούνται. Φυσικά τους ζηλεύουν πολύ. Πριν το τέλος της σχολικής περιόδου, πολλά ξεχαστήκανε διότι το κτίριο μισό-κάηκε και μετά πλημμύρισε και τα μαθήματα γίνονται στην ύπαιθρο. Οι ιδέες που δοθήκανε είναι όμορφες, σύμφωνα με αυτό που νιώθουν όλοι, αλλά οι τεμπέληδες κάψανε τις σημειώσεις. Η σκοποβολή και το ποδόσφαιρο έγιναν τότε το αντικείμενο μαθημάτων και διαγωνισμάτων στο τέλος της χρονιάς, και η ευκαιρία εκδίκησης των διαφόρων προς τους καλούς διότι προμηθεύθηκαν περισσότερα και καλύτερα παιχνίδια και όπλα. Σιγά-σιγά οι πρώην καλοί μπήκαν στον ίδιο χορό με το ρεύμα που δημιουργήθηκε και ξεχάσανε τις βιβλιοθήκες και τις ιδέες. Και έρχονται φυσικά τελευταίοι διότι δεν συναγωνίζονται εκεί που ήταν από την φύση τους καλοί, στα θέματα που έθεσε η δημιουργική αρχή, αλλά στα παιχνίδια και ιδιοτροπίες των άλλων που δεν καταλάβανε πολλά από την αξία της σχολικής χρονιάς. Και με την σειρά τους μιμούνται τους άλλους τώρα διότι πιστεύουν στα νέα θέματα εξετάσεων. Ξεχάσανε εντελώς τον αρχικό τους ρόλο και έτσι χάσανε την ταυτότητά τους, ενώ οι άλλοι δεν την είχαν συνειδητοποιήσει έντονα για να την χάσουν.

Κάποια στιγμή έρχονται πάλι οι καθηγητές διότι επιτέλους η πόρτα του κήπου ξανάνοιξε και αρχίσανε δουλειά. Με αυτούς βρήκαν την ευκαιρία της ανοικτής πόρτας και άλλοι άσχετοι καθηγητές να μπουν στον ίδιο χώρο μήπως αποκομίσουν κάτι. Μόνο που σε αυτόν τον μαγικό κόσμο μπορούν να αλλάξουν τις σκέψεις των μαθητών, όπως τους εξυπηρετεί. Δεν τους απασχολεί το μάθημα και χαροποιούνται με τον έλεγχο των σκέψεων που επιτυγχάνουν στους παλιούς καλούς μαθητές, οι οποίοι εμποδίζονται έτσι να επανέλθουν στα πράγματα και χρησιμοποιούνται σαν σκλάβοι να τροφοδοτούν τα δυναμικά που θέλουν να υλοποιούν οι ίδιοι. Ιδιαίτερα σε μερικούς από τους παλιούς καλούς, αυτούς που παίρνουν τις σημαντικές συλλογικές αποφάσεις. Ας αφήσουμε να μιλήσει και ο ποιητής :

«Μια αιτία που εξηγεί όλες τις κακοδαιμονίες, μικρές και μεγάλες του τόπου αυτού ; Ασυμφωνία μεταξύ του πνεύματος της εκάστοτε ηγεσίας μας και του «ήθους» που χαρακτηρίζει το βαθύτερο ψυχικό πολιτισμό του ελληνικού λαού, στο σύνολό του. ....Από την ημέρα που έγινε η Ελλάδα κράτος, έως σήμερα, οι πολιτικές πράξεις θα έλεγε κανείς ότι σχεδιάζονται και εκτελούνται ερήμην των αντιλήψεων για τη ζωή, και γενικότερα των ιδανικών που είχε διαμορφώσει ο Ελληνισμός μέσα στην υγιή κοινοτική του οργάνωση και στην παράδοση των μεγάλων αγώνων για την ανεξαρτησία του. Η φωνή του Μακρυγιάννη δεν έχει χάσει, ούτε σήμερα ακόμη, την επικαιρότητά της.... » Οδ. Ελύτης σε συνέντευξή του (1956)

Πρέπει να κρατηθεί μυστικό ότι αυτοί οι τωρινοί τελευταίοι στην σκοποβολή αποτελούσαν κάποτε το καλό παράδειγμα σε πολύ δυσκολότερα αγωνίσματα. Πρέπει λοιπόν να ποτιστούν με τις αντίθετες σκέψεις, ενώ οι πρωταθλητές του ποδοσφαίρου και των όπλων πρέπει να γίνουν οι χαϊδεμένοι αυτών των καθηγητών που απεχθάνονται τις διαχρονικές ιδέες. Η ύλη μόνο να μετράει. Και να γονατίσουν τους πρώην καλούς με φανταστικά χρέη ενώ αυτοί τους χρωστάνε την τροφοδοσία τους. Δεν θέλουν νέες περιπέτειες ανώτερου επιπέδου όπου θα χάνανε τον έλεγχό τους.

Μπορούμε να συνεχίσουμε για πολύ την απλουστευμένη παραβολή για τα 25 000 χρόνια των διαχρονικών αξιών που μεταφέρουν οι Έλληνες, ανεξάρτητα από τις επιμξίες γονιδίων των σωμάτων, διότι αποφασίζουμε να ενσαρκωθούμε σε αυτόν τον χώρο όπου έχουμε κάποιον ρόλο να παίξουμε. Υπάρχουν αιώνια τα δυναμικά αυτών των αξιών που δονούνται με τους καινούριους μαθητές που αποφασίζουν κάθε φορά να έρθουν για εξετάσεις σε αυτόν τον χώρο και όχι σε άλλον. Δονούνται όμως και με πολλά άσχημα δυναμικά αυτών που έχουν συμβεί στον ίδιο χώρο. Που αναζωπυρώνονται με τις ελεγχόμενες σκέψεις μας, ιδίως των ηγεσιών μας. Ιδίως τώρα με τα πλατύτερα ανοίγματα των χρόνων.

Η βασική απάντηση μας είναι η ανάκτηση της χαμένης ταυτότητάς μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τον ιδιαίτερο ρόλο μας, πάντα και ακόμη περισσότερο στις μέρες μας. Να σταματήσουμε να νιώθουμε όπως το θέλουν οι άλλοι, δηλαδή τελευταίοι της τάξης.

Και πάλι ο ίδιος ποιητής θα το πει ξεκάθαρα :

« ....Μ' ενδιαφέρει η ουσία. Κι εκείνο που ξέρω είναι ότι μ' αυτά και μ' αυτά φτάσαμε σε κάτι που θα μου επιτρέψετε να ονομάσω «Ψευδοφάνεια». Έχουμε δηλαδή την τάση να παρουσιαζόμαστε διαρκώς διαφορετικοί απ' ό, τι πραγματικά είμαστε. Και δεν υπάρχει ασφαλέστερος δρόμος προς την αποτυχία, είτε σαν άτομο σταδιοδρομείς είτε σαν σύνολο, από την έλλειψη γνησιότητας. Το κακό πάει πολύ μακριά. Όλα τα συστήματα μας και οι θεσμοί μας...πάρθηκαν με προχειρότατο τρόπο απ' έξω και κόπηκαν και ράφτηκαν όπως-όπως επάνω σ' ένα σώμα με άλλες διαστάσεις και άλλους όρους αναπνοής.....

Γιατί αυτός ο λαός, που την έννοιά του την έχουμε παραμορφώσει σε σημείο να μην την αναγνωρίζουμε, αυτός έχει φτιάξει ό, τι καλό υπάρχει – αν υπάρχει κάτι καλό σ' αυτόν τον τόπο! Και αυτός, στις ώρες του κινδύνου, και στο πείσμα της συστηματικής ηττοπάθειας των αρχηγών του, αίρεται, χάρις σ' έναν αόρατο, ευλογημένο μηχανισμό, στα ύψη που απαιτεί το θαύμα! Όσο λοιπόν και αν είναι λυπηρό, πρέπει να το πω: ο Ελληνισμός, για την ώρα, επέτυχε ως Γένος, αλλ' απέτυχε ως Κράτος! Και παρακαλώ νύχτα-μέρα το Θεό, και το μέλλον να με διαψεύσουν.» Οδ. Ελύτης (1956)

Είναι αδύνατο να εξαφανισθούν τα άσχημα δυναμικά. Θα παροπλισθούν όμως μόλις συγκεντρωθούμε στα σωστά, σε ότι καινοτομικό έδωσε το Ελληνικό πνεύμα στην ανθρωπότητα. Διότι γνωρίζουμε τώρα πως το πνεύμα προηγείται της ύλης κι η καινοτομία είναι το βασικό όπλο στην αποστολή των δημιουργημάτων. Τι έχουμε να φοβηθούμε ; Τους εαυτούς μας και μόνο. Οι Γενίτσαροι ήταν καταστροφικότεροι από τους Τούρκους διότι ήταν Έλληνες στην ουσία αλλά χωρίς την συνείδηση ότι είναι.

Ο αυτοκαταστροφισμός μας από την αρχαιότητα, μας παρακολουθεί σε πολλά επίπεδα. Ίσως τελειοποιώντας ότι πιάνουμε, « τελειοποιήσαμε » και τα αρνητικά των άλλων που μμηθήκαμε μέσα στην λήθη μας και τα κρατήσαμε. Ίσως πάλι σαμποτάρουμε τους εαυτούς μας διότι υποσυνείδητα φοβόμαστε για την υπευθυνότητα του μεγαλείου που ξεχάσαμε και θα μπορούσαμε να ξαναβρούμε. Διότι αυτά που έδωσε η αρχαία Ελλάδα ήταν μια γλωμνή ανταύγεια του τι είχε προηγηθεί πολύ παλαιότερα και χάθηκε. Ο Όμηρος χρειαζότανε παράδοση και σμίλευμα γλώσσας χιλιετιών για να μπορέσει να γράψει τα έργα του. Ο Σωκράτης μιλάει για παλιούς και βασικούς λειτουργούς, τους "ονοματοποιούς" που ορίζανε τον νόημα των λέξεων. Δεν συμβαδίζουν όλα αυτά με τα ερείπια των Μυκηνών.

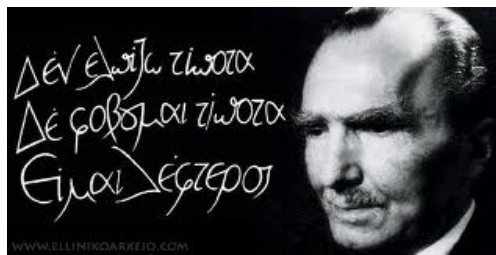
Ούτε με τα γελοία περί αλφαβήτου από τους έμπορους Φοίνικες. Τα όμορφα δυναμικά των πραγματικών εαυτών μας υπήρχαν πολύ πριν από τότε, πριν ξεχαστούν από τα νεότερα παράσιτα στις τελευταίες χιλιετίες.

Μόλις συμβεί λοιπόν η στροφή μέσα μας και ξανά ανακαλύψουμε το δέος της πραγματικότητάς μας που όλοι ζηλεύουν, θα έχουμε συνδεθεί με τις διαχρονικές αξίες, κινητήριο δύναμη της Δημιουργίας, που μόνο αυτές μπορούν να μας βοηθήσουν, διότι **αυτές είναι εμείς**, άσχετα πώς φαινόμαστε τώρα.

Ο σκοπός του συμπαντικού μας όλου είναι η συνειδητοποίησή του και είμαστε κομμάτια του με τον ίδιο σκοπό. Το είχαμε εφαρμόσει και διδάξει κάποτε. Εδώ και πολύ καιρό όμως.....

« ... χάθηκε η συνείδηση πως η Ελλαδικότητα είναι πρόταση πολιτισμού, πανανθρώπινου αναγκαίου...και ο πολιτισμός είναι πρόταση νοήματος της ζωής... » (Χρ. Γιανναράς.)

Πρέπει να την ξαναβρούμε. Η επιστήμη μας δείχνει πως δεν μπορούμε παρά να δονούμαστε, ακόμη και πάντα, διαχρονικά, με αυτές τις δυνατότητες και ποιότητες. Μόνο σε αυτήν την σκέψη, ίσως νιώσουμε ένα ρίγος για το συμπαντικό παιχνίδι που διεξάγεται και να ακούσουμε να αντιλαλεί η βροντερή κραυγή του Νίκου Καζαντζάκη την επέτειο του οποίου γιορτάζουμε εφέτος : «Δεν φοβάμαι τίποτα, δεν ελπίζω τίποτα, είμαι λήπτερος».

I. Αναστασίου, Ph.D.

Άνω Λεχώνια Μαγνησίας

1^η Νοεμβρίου 2012

Ο κ. Αναστασίου προτείνει ένα διήμερο σεμινάριο με τίτλο «Δημιουργοί της ζωής μας στην σημερινή κρίση» όπου εξετάζονται διεξοδικά τα θέματα των 3 αυτών άρθρων (τα 2 προηγούμενα μπορούν να σας αποσταλούν ηλεκτρονικά). Ο σκοπός του είναι να ανακαλύψει ο καθένας τις δικές του πρακτικές λύσεις στα συγκεκριμένα προβλήματά του.

Τηλέφωνα: 24280 94743, 6946 831135, και ioannis.anastasiou1@gmail.com